

Utkast

til

FORSVARS-

MODELL

mars - 85

Forsvarspolitisk

Utvalg

Innledning

Dette er et forslag til den konkrete forsvarsmodellen AKP(m-l) går inn for. Sentralkomiteen har vedtatt at dette forslaget skal behandles i partiet og SK vil sjøl ta stilling til modellen etter behandlinga, før sommeren 1985.

Når vi setter så snau frister, er det fordi denne modellen ikke er en endring i partiets programmer, (Arbeids- og Prinsippprogram), men ei utdyping og konkretisering av disse programmene.

Vi legger ikke opp til obligatorisk lagsbehandling av dette modellforslaget, men det er sjølsagt høve til å lagsbehandle det hvis det kan innpasses i planene. SK vil innkalle til en konferanse siste helga i mai med representanter for DS-ene. Denne konferansen skal legge fram ei innstilling for Sentralkomiteen.

Når dere leser dette forslaget, ber vi dere gjøre det med pennen i handa. Reaksjonene ønsker vi at dere får over til distriktsstyret før 20. mai, eller sender direkte til partikontoret. Underskrifta gjør dere reell eller fiktiv, - det viktigste er innholdet i reaksjonen. Vi ønsker sjølsagt at så mange som mulig benytter sjansen til å si meninga si, spesielt hvis dere er uenige og ikke minst hvis dere mener dette forslaget bryter med gjeldende programmer!

Det er ikke rom i planen til en obligatorisk avdelingsdiskusjon. Vi har et behov for å komme videre med forsvarspolitikken og SK har behov for å få flest mulig reaksjoner fra dere. Derfor har vi gått inn for denne behandlingsmåten.

Hvorfor trenger vi en sånn modell? Etter vår mening er det flere grunner til det:

- i diskusjonene om "fredsarbeid", "atomdoktriner" og "atomfrie soner" øker behovet og interessen for en helhetlig annen løsning enn den vi har i dag.
- vi ønsker å legge mere vekt på tre elementer i vår propaganda og agitasjon:
 - a) hva parole med "folkevæpning" betyr.
 - b) verneplikt for kvinner
 - c) folkekrigen som til sjuende og sist er avgjørende for sjølråderetten i en krig vi mener sannsynligvis vil bli utløst.
- vi ønsker å kjøre forsvarspolitikken mer offensivt.

En del standpunkter i dette forslaget bør kunne bringe debatten i, og rundt, partiet videre når den nå blir mer konkret.

Utvalget har jobba med denne modellen i ett års tid. Vi håper det endelig vedtatte innholdet vil styrke og styrke valgkampen og at partiet i neste omgang vil jobbe videre gjennom forsvarspolitisk aksjonsdager seinere i høst for å spre partiets linje blant folk.

Bruk pennen! Vi trenger dine reaksjoner.

Forsvarspolitisk Utvalg
boks 211, Sentrum, Oslo 1

Klasseundertrykking og undertrykking av nasjoner er grunnlaget for kriger i vår tid når imperialismen dominerer verdensøkonomien. En varig fred er uløselig knyttet sammen med det erstatte dagens system med sosialisme og kommunisme i verdensmålestokk. Før det skjer vil jakt på maksimalprofitt, ekspansjon og ujevn utvikling mellom de imperialistiske landene trekke verden ut i nye, omfattende kriger.

Men mange har ikke gjennomskuet imperialismen. De tror at supermaktene kan løse konfliktene seg imellom ved forhandlingabordet. De tror at små nasjoner kan forsvare sin suverenitet ved ettergivenesspolitikk. De tror at imperialismens jerngrep, spesielt i den 3. verden, kan løses med fredelige midler. Erfaringene fra to verdenskriger, mange frigjøringskriger

kriger og mange frigjøringskriger viser at dette er en kraftig undervurdering av imperialismen.

Krigsfaren øker

En krig mellom Sovjet og USA blir mer og mer sannsynlig. Sovjet vil overta den verdensomspennende økonomiske og politiske dominansen til USA. En slikt verdenskrig vil ha Europa og Midt-Østen som sentral slagmark. For land i Vest-Europa vil en omfordelingskrig mellom supermaktene bety invasjon, okkupasjon og kamp for nasjonal suverenitet.

En fredsbevegelse

Frigjøringskampene i den 3. verden er avgjørende for at

imperialismen kan avløses av en varig fred. En kamp mot den krigen Sovjet og USA truer med å utløse, må også hente styrke i disse frigjøringsbevegelsene. En anti-krigsbevegelse i Vest-Europa må også gå inn for et sterkere forsvar av sjølråderetten i disse landene som er trua spesielt av Sovjet. For å begrense konsekvensene av en eventuell krig, må vi kreve at ABC-våpensystemene til supermaktene blir ødelagt.

SOVJET TRUER NORSK SJØLRÅDERETT

Sovjet har bygd opp en militærmaskin som er verdens største. For 15-20 år siden var ikke Sovjet i stand til å rivalisere med USA om verdensherredømme. I dag kan en ukontrollert, lokal konflikt utløse en storkrig. Utviklinga militært og politisk går i Sovjets favør.

Norge er et prioritert mål i en storkrig. Sovjets militære slagkraft og geografiske nærhet gjør denne supermakta til den sannsynlige angriperen og den største truselen mot norsk sjølråderett. Det gjelder uavhengig av norsk NATO-medlemskap og hvilke NATO-installasjoner som finnes på norsk jord. Norge vil være en viktig marine- og flybase for Sovjets krigføring i Nord-Atlanteren.

TOTALFORSVAR

Vårt forsvar må bygge på en totalforsvarsmodell og forsvarsviljen til folk vil avgjøre utfallet. Nå er den brennende oppgava å gi folk muligheter til å gjøre motstand som kanskje også vil avskrekke et angrep. Totalforsvaret må trekke med så mange som mulig. Flest mulig må gis

et minimum av militær opplæring. Dette er et grunnleggende demokratisk krav. Beredskapshensyn gjør at de som skal gjøre en militær innsats må ha personlig utstyr og våpen hjemme.

Er fienden tilstrekkelig sterk, er en total okkupasjon sannsynlig. Totalforsvaret må derfor planlegges ut fra hensyn både til en invasjonfase og en okkupasjonsfase.

Den militære delen må bestå av tyngre brigader, lokale regulære styrker, heimevern og en omfattende sjølforsvarsstyrke (militzia). Den sivile beredskapen må gi beskyttelse mot ABC-våpen, spesielt kjemiske våpen, og konvensjonelle våpen. Den sivile beredskapen er en betingelse for militær motstand både i en invasjonfase og i en okkupasjonsfase. Sivil motstand må også forberedes i fredstid. Sånne motstandsformer erstatter ikke militær motstand, men er et avgjørende supplement.

4. INVASJONSFORSVARET

A. Den militære delen

Et stort, tynt befolket land må bruke et forsvarskonsept som mobiliserer befolkningens ressurser maksimalt. Alle som er militært tjenestedyktige må ha minimumsopplæring og et minimum av øvelse. Dette omfatter sjølsagt også kvinnene

Målet er å bygge ut sjølforsvarsstyrker

Målet er å bygge ut den samlede militære slagkraft til 1,5 millioner folk, fordelt på brigader, lokalvern/heimevern og sjølforsvarsstyrker. Brigadene øker reservene sånn at de disponerer 100.000 soldater i mobiliseringshæren.

Lokalvernet økes til 170.000 (70.000 i dag), Heimevernet økes til 200.000 (100.000 i dag) og en sjølforsvarsstyrke av paramilitær karakter bygges opp til ca. 1 million folk.

Dette vil gi brigadene større utholdenhet. Lokalvern og Heimvern får økt slagkraft når fienden skal etablere et brohode. Sjølforsvarsstyrkenes lette våpen øker den totale ildkrafta og presser fiendens forsyningslinjer. Oppsettet vil øke de stående styrkene til 30.000 soldater og kuppberedskapen bedres med mobiliseringstid på 1-4 dager for brigadene, fra noen timer til en dag for de øvrige styrkene. Alt personlig utstyr, inkludert våpen og ammunisjon, oppbevares hjemme for å redusere mobiliseringstida.

Brigadene, Lokalvernet og Heimevernet beholder 15 mnd. pliktig tjenestetid, men til forskjell fra i dag går Lokalvern- og HV-personell direkte over i disse tjenestene etter førstegangstjenesten. Sjølforsvarsstyrkene har en måneds rekruttskole og en årlig 3-dagersøvelse, tilsammen 5 måneders plikttjeneste.

For hæren som helhet gjelder det at den sentrale oppgava blir å bekjempe fiendens styrker med maksimal utnyttning av terreng i bevegelig, seig motstand. Dagens planer for statisk flyplassforsvar og konsentrasjon om å sikre utenlandske unnsetninger må endres. Modernisering av hæren må legge vekt på økt mobilitet, mobilt panser- og luftvern. Brigadene utbygges til Brigade-90 standard etter den planen Forsvarskommisjonen av 1974 la fram, inkludert panserforsterkninger.

Øvelsesmomentene må endres i tråd med dette. Alle enhetene, inkludert soldatene i brigadene, må få innføring og øvelse i geriljastridsformer med sikte på å fortsette kampen i okkuperte områder.

I utbygginga av Marinen må de lette MTB-ene bygges opp til et større antall på bekostning av både modernisering av fregattene og innkjøp av nye ubåter. Marinens hovedoppgave må være å avskjære overflatefartøyer i skjærgården. Eskortetjeneste og ubåtbekjempelse må prioriteres under denne oppgava.

F-16 flykjøpet har skapt ubalanse i totalforsvaret. flere innkjøp er usaktuelt. Flyvåpnet må bruke de operative F-16 flyene og legge opp til at det store, sivile helikopterflåten i krig kan brukes til transport- og kampoopp-gaver. Framfor jagerfly med skyhøy stykkpris pr. enhet, må luftvernet styrkes med bakke-til-luft raketter som er mobile og satt opp i hæren og marinens enheter.

For å heve soldatenes stridsevne må kadaverdisiplin erstattes med disiplin som bygger på forståelse og innsikt i oppgava som skal løses. Det forutsetter at soldatenes som ressurs trekkes med i diskusjoner, en kraftig styrking av demokratiet i Forsvaret etter mønster av frigjøringsbevegelser i den 3. verden. Ei bedring av velferden, økonomiske og sosiale rettigheter, styrker forsvarsevnen. Vi krever også fulle politiske rettigheter under tjenesten på linje med resten av samfunnet.

B. Sivil beredskap

Oppgava er at det sivile samfunn fungerer i en krigssituasjon og kan mobilisere alle tilgjengelige ressurser til den militære kampen. Uten sivil beredskap, er det umulig å føre militær kamp av noen varighet fordi mangel på mat, drivstoff, materiell, reparasjons- og sykehuskapasitet skaper sammenbrudd. Mangefull sivil beredskap betyr lidelser for sivilbefolkninga som også ødelegger motstandskraften.

Den sivile beredskapen må planlegges ut fra at en krig blir innledet som en konvensjonell krig, at kjemiske våpen sannsynligvis blir brukt av fienden og at atomvåpen kan bli brukt av fienden som slagmarkvåpen eller politiske terrorvåpen mot sivilbefolkninga.

I dag er ikke den sivile beredskapen i stand til å understøtte en krigsinnsats av noen varighet. Om ABC-våpen blir brukt av fienden, er situasjonen katastrofal. Vi krever ei betydelig opprusting av denne beredskapen og mener politikken bak er feilaktig på flere områder. Blant de viktigste kravene vil vi nevne:

Sivilforsvarstiltak

- kommuner med byggeplikt for tilfluktsrom må sikre 1 plass pr. innbygger. Rom som er utbygd til trinn 1 må moderniseres eller stilles ute eller strykes som registrert tilfluktsrom.
- Staten overtar fullt økonomisk ansvar for offentlige tilfluktsrom.
- Kombinert med offentlig støtte gjeninnføres privat byggeplikt.
- Sivilforsvarets inspeksjonsmuligheter styrkes.

- rommene skal være beboelige i 3 uker, ved beredskap skal proviantlagre i rommene etableres.

Gassvern

- innen fem år skal hele befolkningen ha fullverdige masker.
- gassvernutvalgets innstilling gjennomføres.

Varsling

Tyf

Tyfonutbygginge

- Tyfonutbyggingen fullføres. Desentralisert utbygging av ABC-varsling gjennomføres.

Utrykkingsstyrkene beholder dagens rammer og øvingstida kommer opp på 1977-nivå. Tempoet i materiellutskifting økes.

For å mobilisere opinionen og skaffe folk et realistisk forhold til den sivile beredskapen gjennomføres årlige realistiske øvelser der befolkningen har plikt til å gå i tilfluktsrommene. Dette er vårt viktigste krav fordi det vil reise en bevegelse bak kampen for den sivile beredskapsutbygginga som helhet.

Matforsyning

Et realistisk mål er å øke matkornproduksjonen, legge opp til uavhengighet av kraftforimport og holde på grunnlaget for kystfisket. Det betyr blant annet at

- korn og kraftfor lagre på kommunenivå bygges opp i løpet av ett år, bygdemøllene rustes opp igjen, planen for drivstofflagring på gårdsbruka gjennomføres innen 5 år, det bygges lagre for ett års forbruk av innsatsvarer som kunstgjødsel, maskindeler osv.

Energiforsyning

Sentraliserte oljelagre kuttes til fordel for desentraliserte lagre. De bygges opp til å dekke 1 års forbruk.

Helseberedskap

Planer om evakuering av syke og sårede fra nord til sør er urealistisk. Sykehjem, sykestuer, båter og andre lokaler må i stedet bygges opp til akuttisykehus i en krig.

Det er i strid med norsk lov at alle deler av helsevesenet mangler beredskapsplaner. I planene skal det blant annet sikres medikamenter og infusjonsvasker til ett og to års fredsforbruk som lagres desentralisert. Innenlandsk produksjon forberedes med råstofflagring, avtaler med legemiddelfirmaer. Oppløringa av helsepersonell må styrkes og registreringa, spesielt av ikke-medisinsk personell gjennomføres.

Disse ulike tiltakene i den sivile beredskapen har betydning utover en invasjonfase. Under en okkupasjon vil foryningsmulighetene være betingta av de forberedelsene som blir gjort med den sivile beredskapen i fredstid.

Stordelen av bevilgningene må tas over statsbudsjettene. Men f.eks. oppbygging av energiberedskapen, som er mest kstnadskrevende, kan pålegges selskapene som utvinner olje og gass i Nordsjøen.

C. Sivil motstand

Ved en invasjon vil fienden ha enorm nytte av hjelp for å forsyne egne styrker og hjelp til å administrere okkupert område. Dette gjelder spesielt det sentrale og lokale statsapparatet, energidistribusjonsbransjen og matdistribusjonsbransjen. Organisasjonene i disse sektorene må diskutere og planlegge aktive tiltak for å bryte ethvert samarbeid med okkupanten.

5. OKKUPASJONS-MOTSTANDEN

Sjøl om sivil motstand er en forutsetning for militær motstand i et okkupert Norge, vil gjenerobringa av sjølråderetten til sjuende og sistvære avhengig av at okkupantens drives ut militært eller knuses militært.

Prinsippene for folkekrig må derfor være grunnlaget for den totale motstandskampen som omfatter sivile og militære motstandsformer.

Militær motstand

Den militære motstanden utvikler seg fra spredte grupper som opererer geriljastridsformer fram til en folkehær som i hovedsak har regulære stridsformer. Vilkåra for å starte en folkekrig avhenger mye av om invasjonforsvaret har gjort motstand. Dersom myndighetene kapitulerer raskt, dersom invasjonshæren brekker sammen umiddelbart vil det ta lang tid å bygge opp militær motstand i et okkupert Norge. Dagens forsvar gir få muligheter for en god start. Det invasjonforsvaret som er beskrevet i det foregående vil gi gode muligheter for kontinuerlig motstand i invasjons- og okkupasjonsfasen og vil korte ned okkupasjons-tida betraktelig.

En folkekrig i Norge vil ha sitt militære tyngdepunkt der okkupanten står svakest, utafor byene og militære sentraene. En folkekrig forutsetter sterk støtte i befolkninga og en befolkning som er godt organisert i områdene der motstandsbevegelen opererer. En sånn støtte er blant annet forutsetninga for å løse forsynings-, etterretning- og rekrutteringsproblemene til folkehæren.

I hovedsak vil klima og terreng favorisere motstandsbevegelsen, mens veinettet gir okkupanten raske unnsetningsmuligheter og enkelte årstider i deler av landet vil gi stor uttelling for okkupantens overvåkings- og teknikk. Uansett vil disse fordelene og ulempene være avhengig av innstillinga til folk flest. Det er den viktigste faktoren for å vinne en folkekrig i Norge.

Sivil motstand

Hensikten med disse motstandsformene vil være å demoralisere okkupanten, utvikle støtten til den militære motstanden og øke rekrutteringa og forsyningene til denne motstanden. Den sivile motstanden kan ikke være noen bærende del av totalmotstanden aleine.

6.

KVINNENE OG FORSVARET AV SJØLRÅDERETTEN

Forsvaret av sjølråderetten må bygges på vår viktigste ressurs, befolkningas innsats. Så lenge verneplikten, det vil si opplæring for seinere militær deltaking, er forbeholdt menn kan bare halvdel av denne ressursen mobiliseres. I Norge, med stort landareal og liten befolkning, blir neglisjeringa av kvinnenes innsats helt åpenlyst forkastelig fra en rein forsvarsmessig synsvinkel. I stedet legges det i dagens forsvarsmodell opp til at kvinnene, sammen med barn og eldre, blir en forsvarsmessig belastning. Uten opplæring og uten oppgaver blir halvparten av befolkninga et passivt element som lettere kan terroriseres til kaos og panikk til fordel for en okkupant.

Det er kvinnene som blir hardest undertykt under en okkupasjon. Knapphet på forbruksvarer, nedtrapping av offentlige ytelse til helse- og omsorgsarbeid, økt arbeidsløshet som spesielt rammer kvinnearbeidsplasser, vil erfaringsmessig bety økte byrder, mer omsorgsplikter på kvinnene. Dette motiverer for ekstra hard motstand, dersom motstandsviljen får armslag gjennom at kvinnene også har opplæring og oppgaver på linje med menn.

Så lenge kvinnene ikke får militær opplæring, innsikt i og dermed interesse for våpenbruk, vil frykten for krig, repressalier, hardere undertrykking kunne føre til lammende passivitet. Den pasifistiske ideologien får lettere gjennomslag når frykten dominerer. Et syn på at kvinner som mer "fredselskende" enn menn har rot i dette. Ved militær opplæring, innsikt i motstandsformer, oppgaver som betyr å gå aktivt inn i en krigssituasjon vil virke kraftig mot denne pasifistiske ideologien blant kvinner.

Opplæring og deltaking i alle motstandsformer er en demokratisk rett kvinner ikke har i dag. Krig betyr at politiske midler langt på vei erstattes av militære midler. Demokratiske retter som stemmerett, ytringsfrihet o.l. opphører og erstattes av militær styrke. Kvinnene utelukkes fra disse kampformene og settes dermed til side i kampen for en viktig demokratisk rett, nasjonal sjølråderett.

Dette er et viktig likestillingssspørsmål. Kvinnene må ha denne retten på linje med menn. Det er en nødvendig fortsettelse av kampene som er vunnet for andre demokratiske retter.

Verneplikt for kvinner vil lette adgang til yrkesutdanning. Forsvarets tilbud betyr økonomiske fordeler for de som kan delta. Verneplikt for kvinner vil være en pådriver for økt, statlig omsorg for unger og andre som trenger omsorg. Det vil også være en pådriver for deling av den private delen mellom menn og kvinner. Verneplikt gir kvinnene økt sjøltillit og status, i egne og andres øyne. Det vil virke positivt på at oppdragelsen blir mer lik for gutter og jenter, ideologiske barrierer blir brutt ned. Ingenting av dette skjer automatisk, men verneplikt for kvinner gir bedre vilkår for å drive slike saker gjennom.

Dagens forsvarsmodell forutsetter at kvinnene skal delta dersom sivile motstandsformer er aktuelt i en krig. I dette ligger et galt syn på slike motstandsformer som mindre krevende, mindre farlig og risikofylte enn militære motstandsformer. Sivil motstand foregår bak fiendens linjer. De vil kreve kunnskap om våpenbruk, sjølforsvar og kunnskaper om mange former for sivil sabotasje. Det er tøv å hevde at kvinner skal delta i slike motstandsformer, men nektes opplæring i det som er viktige forutsetninger for å gjøre slike jobber.

En klassisk innvending mot kvinner i forsvaret er, at kvinnene ikke fysisk og psykisk har styrke til dete. Kvinneopprøret de siste ti-åra dokumenterer at

dette er tull med eksempler fra yrkeslivet og fra idresslivet. Kvinnenes innsats i frigjøringsbevegelser i den 3. verden viser dette samme. Innsatsen i produksjonen gjennom historia gjør slike innvendinger meningsløse. Likevel finnes de, også blant kvinner. Når kvinnene i vernepliktstida dokumenterer at dette er feil, vil sjølfølelsen og sjøltilliten øke og drive tilbake slike påstander.

Det blir innvendt at dette er dyrt. Men helt uavhengig av hvilken forsvarsmodell som blir brukt, kan ikke dette være verneplikt for kvinner på linje med menn. Vi krever at kvinnene, uansett modell, utgjør 50 % av de stridende styrkene i de stående enhetene og i mobiliseringshæren. Forøvrig kan det blir svært dyrt å unnlate å mobilisere så store deler av befolkninga som mulig.

I den modellen vi har lagt fram viser vi nødvendigheten av at kvinner trekkes med i militære motstandsformer. Sjølråderetten i Norge kan vanskelig forsvares uten kvinnenes innsats på alle områder, også det militære. Verken unnsatninger fra utlandet eller avansert teknologi kan erstatte denne delen av befolkninga som ressurs i kampen for å forsvare vår uavhengighet.

Vi mener verneplikt er en forutsetning for at kvinnene skal få militær opplæring, verne"retten" som eksisterer i dag gir ikke resultater. Vi mener kvinnenes tjeneste skal være den samme som mennenes, ikke at kvinnene skal ha "omsorgs- og administrasjons"-arbeidet i Forsvaret også. Vi mener at forholdene må legges økonomisk og praktisk tilrette for at kvinnene skal gå inn i det militære for alvor. Det er nødvendig, men slett ingen forutsetning for å gjennomføre denne full verneplikt.

Dette er den siste, formelle skansen av grov kvinne-diskriminering. Dette er et viktig spørsmål for vår evne til å forsvare uavhengigheten. Det trengs et skikkelig kvinneopprør bak parole: **VERNEPLIKT også for kvinner!**

7. ET INVASJONSFORSVAR UNDER BORGERSKAPETS KONTROLL

En alternativ modell til invasjonforsvaret i et kapitalistisk Norge endrer ikke at det er den herskende klassen, borgerskapet, som kontrollerer og leder forsvaret. Bare en sosialistisk revolusjon kan endre dette klasseinnholdet.

Militærmakta i Norge skal om nødvendig, settes inn mot opprør som truer borgerskapets posisjon. Sjøl om klassekampen i dag har stort sett fredelige former, må ikke det skape illusjoner om voldsmakta som ei kjerne i borgerksapets statsmakt.

Denne alternative modellen til et invasjonforsvar vil øke muligheten til å forsvare, og om nødvendig gjenvinne, sjølråderetten. Den er retta inn på å styrke forsvarsevnen mot en okkupant. Å øke omfanget av de som tjenestegjør i Forsvaret gjør det likevel ikke lettere å sette militærmakta inn mot folket i en tilspissa, innenrikspolitisk situasjon som noen tror. Så lenge de som tjenestegjør i Forsvaret tas inn ut fra prinsippet om almen verneplikt vil de politiske strømmingene blant folk, ikke antallet soldater, avgjøre om det er mulig for borgerskapet å bruke militærmakta mot folket. Blant annet derfor er demokratiske rettigheter viktig i Forsvaret, diskusjoner om forsvarsplaner og Forsvarets målsettinger. Derfor krever vi lovforbud mot at militærmakta settes inn mot folket for at soldatene lettere kan henvise til norsk lov når de eventuelt må nekte å utføre ordre.

Uansett opplæring, utrustning og antall soldater vil forvarseffekten til sjuende og sist avhenge av ledelsens disposisjoner. Borgerskapet i Norge vil motsette seg en okkupasjon. Men erfaringene fra siste krig viste at såvel den politiske som militære ledelsen raskt gikk inn for kompromissløsninger og kapitulerte fordi produksjonen på den måten ikke ble skadet. I dag ser vi opptakten til denne kapitulasjonismen i ettergivenheten overfor Sovjet bl.a. i Barentshavet og på Svalbard og i det forhold at det ikke er tatt noe hensyn til fortsatt kamp etter en okkupasjon i de forsvarsplanene som finnes.

Vi avviser ideen om at det er feil å resie krav som kan styrke dagens forsvar mot en okkupant. Sånne ideer er i virkeligheten angrep på et behov for å kjempe for den notske sjølråderetten. Vi avviser også ideen om at nedskjæringer av dagens forsvar er noen garanti mot at militærmakta kan settes inn mot folket. Denne form for "antimilitarisme" er uforenelig med nødvendige krav i en situasjon der imperialismen dominerer i verdensmålestokk og sjølråderetten til mindre land er trua. "Anti-militarismen" blir ikke bedre om den tar en rein pasifistisk profil og hevder at de små landene må gå i spissen for å trekke de store maktene etter seg i arbeidet for nedrustning. Sånne strutsepolitikk inviterer i virkeligheten til provokasjoner og angrep. "Anti-militarisme" av denne typen er reaksjonært. Vi støtter derimot alle krefter som kjemper for å gjøre slutt på imperialismens dominans og som i et sosialistisk og kommunistisk verdenssamfunn en gang for alle kan legge ned militærvesenet.